

SVICKLA, f. 1. Kilformigt stickadt ställe nedtill vid hälen på en strumpa. — *Syn.* Kil.

SVIDA, v. n. 3. Impf. *Sved.* 1) Säges om den brännande smärta, som kännes af sår eller i en kroppsdel genom yttre inverkan orsaker. *Såret s-der förfärligt. Ögonen s. Brännvin s-der i sår, orsakar sveda, då det kommer på sår. Rök s-der i ögonen.* (Fig.) *Det sved i hjertat, smärtade djupt.* — 2) (fig. fam.) Låta smärtsamt känna sig, vara högst kännbar. *Den förlusten, den utgiften s-der.*

SVIGA, (af gamla verbet *Sviga*, vika undan) I uttrycket: *Gifva s.*, vika, gifva efter.

SVIGT, svi'ekt, m. 3. 1) Se *Svigtning*. *Vara i s. Gifva s.*, böja sig. — 2) Böjlighet, mjukhet. *Klinga, som har s.* — 3) Bugt, krökning. [Svikt, Svickt.]

SVIGTA, svi'ekta, v. n. 1. I. (af gamla verbet *Sviga*) 1) Böja sig under en tyngd, gifva efter, vackla. *S. under bördan. Grenarne s-de under fruktens tyngd. Mina darrande knän s-de.* — 2) (fig.) Böjra att gifva vika, vackla. *Redan s-de vårt mod, då undsättningen just i rättan tid kom.* — *Svigtande*, n. 4. [Svikta, Svickta.]

SVIGTA, v. a. 1. II. (t. *schwigtlen*: sjöt.) Att i hårdt väder, medelst en svigtsarfving, i lå om seglet, stärka det emot vindens våldsamhet.

SVIGTNING, f. 2. 1) (af *Sviga*, I.) Händelsen, då något böjer sig under en tyngd, ger efter; vacklande. — 2) (sjöt.; af *Sviga*, II.) a) Förrättningen, då man svigtar. — b) *S-en*, de tåg, som sammanknipa vanten, för att desto bättre kunna skärpa rårna.

SVIGTNINGSBULT, m. 2. (sjöt.) Jernbult, till hvilken svigtningen fastnajas.

SVIGTSARFVING, m. 2. (sjöt.) Tross-slaget, uppsnodd tåg, med en inbänd kaus, som begagnas till att styrka seglet.

SVIKA, v. a. 3. Impf. *Svek.* Betyder ursprungligen: att vid brottning eller kamp genom knep öfvervinna någon. 1) Listeligen bedraga; förråda. *S. någon i handel ochandel. S. sin konung.* — *Syn.* Se *Bedraga*. — 2) Lemna i sticket, öfvergifva, strandsätta. *S. en vän i nödens stund.* — *V. n.* Ej hålla ord; underlåta att göra sin skyldighet. *Han s-ker aldrig, när han lovat något. Den som s-ker i dryckjom, han s-ker och i androm styckjom.*

SVIKLIG, a. 2. Se *Bedräglig*.

SVIKLIGEN, adv. På bedrägligt sätt; med svek.

SVIMMA, v. n. 1. Falla i svimning.

SVIMNING, f. 2. Ett slags vanmakt, som hastigt påkommer, hvarvid sansningen är kvar och pulsen oförändrad.

SVIN, n. 3. 1) Ett djurslägte af de Mångklöfvade. *Sus.* I allmänhet menas det vanliga Svinet, *S. scrofa*, som är en art af detta slägte. (Ordspr.) *Alla s. äro svarta i mörkret*, i mörkret är svårt att känna skilnad på folk; äfv. i mörkret äro alla lika, både fula och vackra. — 2) (fig.) Groft skällsord, hvarmed betecknas en ytterst rå eller i sedligt afseende högst förderfvad människa. Säges äfv. om och till den, som begär någon vanhederlig handling eller uppför sig gement. — *Ss. S-afvel, -borst, -fot, -herde, -hjord, -hud, -husvud, -ister, -kreatur, -käst, -kött, -lär, -skötsel, -slag, -slag, -stek, -tryne, -tunga, -vaktare, -vakterska, -öga.*

SVINA SIG, v. r. 1. (pop.) Orena sig som ett svin.

SVINAKTIG, a. 2. (pop.) 1) Orenlig som ett svin. — 2) Som bär sig dåligt, gement åt. — *Svinaktigt*, adv.

SVINAKTIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara svinaktig. — 2) Ytterst rå, grof, gemen handling.

SVINBORST, m. sing. 1) Borst af svin. — 2) Se *Borstax*.

SVINBÖNA, f. 1. *S-nor* äro ett slags bönor, liknande Hästböner, men större och plattare.

SVINDEL, svi'nd'l, m. sing. En sjukdom, bestående i en hastigt påkommande stark yrsel, lindrig susning för öronen jemte sinnesförvirring. *Besvärad af s. Fallen för s. Få s. Fattas af s.*

SVINDELAKTIG, a. 2. Fallen för svindel.

SVINDLA, v. n. 1. Fattas af svindel, så att man faller eller är färdig att falla, isynnerhet vid brädden af en afgrund, på en höjd, o. s. v.

SVINFOGDE, m. 2. pl. — *fogdar*. Person på landet, hvars befattning är att ringa svin.

SVINFYLKING, m. 2. (ford.) Stridsordning, då hela hären var uppställd i form af en kil.

SVINGA, svi'ngga, v. a. 1. Hastigt röra något rundt omkring i luften. *Hurra och s. mössorna i luften. S. omkring.* — Brukas äfv. neutralt: *S. med mössorna. S. om*, svinga omkring. *S. upp*, svinga och kasta upp. — *V. n.* Drifvas hastigt omkring i luften. *Se, huru vingarne på väderqvarnen s. S. om*, svinga omkring. — *S. sig*, v. r. 1) Se *Svinga*, v. n. — 2) Med en plötslig och kraftig sats förflytta sin kropp. *S. sig upp på hästen, i sadeln, i luften.* (Fig.) *S. sig upp till heder och ära* eller blott *s. sig upp*, bereda sig tillfälle att uppstiga till äreställen, genom talanger, intriger o. s. v. (Innebär vanligen begreppet af äregrighet.) I samma mening säges äfven: *S. sig upp till en sysla. S. sig undan*, kasta sig undan, ur vägen; (fig. fam.) slugt draga sig ur spelet. (Fig. fam.) *S. sig till*, genom slugt förhållande laga, att man hastigt kommer i besittning af något. — 3) (fig. fam.) Slugt rätta sig efter omständigheterna; äfv. bruka knep och ränker. — *Svingande*, n. 4. o. *Svingning*, f. 2.

SVINGARE, m. 3. 1) (fam.) Oordentlig, utsväfvande person; äfv. en, som är listig, ränkföll. — 2) Lyftarm på en strumpväfvarstol.

SVINGEL, svi'ng'el, m. sing. 1) Ett slägte af Ogräs. Festuca. Se f. ö. Fårsvingel, Ångsvingel. — 2) Ogräset *Bromus secalinus*, äfv. kalladt Rågsvingel.

SVINGRÄS, n. 3. Örten *Polygonum viviparum* med hvita blommor.

SVINHO, m. 2. Ho för svin att äta ur.

SVINHUND, m. 2. 1) Hund, som är inöfvad att vakta svin. — 2) (fig., pop. o. fam.) Groft skällsord om eller till den, som uppför sig illa, gement. — *Syn.* Se *Lymmel*.

SVINHUS, n. 3. 1) Litet hus, der svin hållas instängda. *Der ser ut som ett s.*, är i högsta grad osnyggt. — 2) (fig. fam.) Högst orent, osnyggt hus eller rum.

SVINKA, svi'ngka, v. n. 1. (fam.) Uppföra sig opålitligt, söka undflygter. — *Svinkande*, n. 4.

SVINKÄRE, svi'ngkare, m. 3. (fam.) En, som svinkar.

SVINKNYLER, m. 3. pl. Örten *Stachys palustris*.

SVINKOPPOR, f. 1. pl. Se *Vattenkoppor*.

SVINKORF, m. 2. pl. — *korfvar*. Korf af hackadt svinkött.